

Interview met Dorien Groot, oprichtster van Het kleurenorkest

Het is de week voor het 10-jarig jubileum van basisschool het Kleurenorkest. In de aanloop naar het jubileum op 1 november 2017 zijn alle leerlingen van basisschool het Kleurenorkest aan de slag met het thema Feest. In dit kader wordt een interview georganiseerd met de oprichtster van de school, Dorien Groot.

Alle kinderen uit groep 7/8 mogen een vraag bedenken, die ze haar willen stellen. De vier origineelste vragenstellers mogen samen met mij, moeder van twee kinderen op deze school, het interview afnemen. Dit zijn Janis, Yael, Donny en Yente.

Ze bereiden zich goed voor, zetten koffie en thee en zorgen voor een goede tafelindeling. Dan komt Dorien binnengelopen. Er hangt een wat onzekere, afwachtende sfeer en de kinderen heten haar verlegen welkom. Dorien is enthousiast en heeft er duidelijk zin in. Dat maakt het voor de kinderen iets makkelijker om te beginnen. Als iedereen zijn plekje heeft gevonden aan de tafel, kunnen we beginnen. Om de beurt stellen ze een vraag.

Yaël begint met haar (winnende) vraag: **Waar ben je het meeste trots op hoe de school is geworden?** Deze vraag verrast Dorien en ze wordt vrijwel meteen overvallen door emoties. Het lijkt alsof ze wordt teruggeworpen in de tijd en dat zal gedurende het interview vaker gebeuren.

“Tja, het is een hele klus geweest en we hebben met een kleine groep mensen zo hard gewerkt. Mijn ontroering komt, doordat we zoveel vertrouwen en geloof gehad hebben, en omdat we samen met bijvoorbeeld Juf Els, volgehouden hebben. We gingen ervoor! Het meest trots ben ik dan ook als ik nu langs de school fiets en zie hoe het geworden is. We geloofden erin en we zijn door blijven gaan! We zijn elkaar blijven helpen!”

Dan is Yente aan de beurt: **“Wat is het meest bijzondere dat alleen het Kleurenorkest heeft?”** Dorien is onder de indruk van de vraag. Ze hoeft niet lang na te denken over het antwoord:

“Het meest bijzondere vind ik dat alle leerkrachten bij het Kleurenorkest veel leren over communicatie, over hoe je in elkaar zit, over hoe ze zelf zijn opgegroeid. Maar ook over hun verleden en over hoe ze denken en voelen. Dan kunnen deze leerkrachten er nog beter voor alle kinderen zijn. Zo kunnen kinderen nog beter met elkaar overweg, lekkerder op hun plek zitten, en elkaar beter leren kennen. Daardoor kunnen ze zelf nog beter groeien en ontwikkelen. Dat is voor mij uniek aan het Kleurenorkest. Het vormt echt de basis van de school.”

Dan is Janis aan de beurt met zijn vraag: **“Hoe hebben jullie de eerste juffen en meesters gekregen?”** Hier moet Dorien even over nadenken. Ze maakt een sprong in de tijd.

“Een flashback”, roept een van de kinderen. Ze gaat terug naar de oorsprong van het idee. Dat speelt zich vier jaar voor de oprichting van het Kleurenorkest af. Toen startte Dorien met een paar anderen eerst een school volgens het leder-wijs concept. Dat leek op het concept van het Kleurenorkest, maar miste een aantal belangrijke dingen. Daar werkte meester Paul en hij had naast een onderwijsopleiding een opleiding NLP (Neuro Linguïstisch Programmeren), oplossingsgericht en

systemisch werk gedaan. Zo waren er nog een paar mensen, die ook die opleidingen hadden gedaan. Zij geloofden dat het anders kon, beter! Met die mensen zijn ze begonnen.

De kinderen kunnen zich al een beetje een beeld vormen van de tijd, waarin Dorien begonnen is met de oprichting van de school. Donny is aan de beurt. Hij wil graag weten **wat Dorien allemaal moest doen om mensen te laten weten dat er een nieuwe school was**. Dorien zucht een paar keer. “We hebben veel in de krant gezet. Facebook en sociale media was er toen nog niet. Het was een hele andere tijd. We hebben het ook aan veel mensen verteld. Die vertelden het dan weer tegen ouders en toen kwamen al snel de informatieavonden.”

Mooi om te weten, is dat er vaak iets anders ontstaat vanuit iets dat er al is. Een project ontwikkelt zich verder gedurende de tijd. En dan ontdek je hoe het nog beter, nog mooier kan. Jullie leren op school wie je nog meer kunt zijn. Je ontwikkelt je steeds verder en ontdekt steeds weer wat je nog meer kunt of wie je nog meer kunt zijn. Zo gaat het ook met projecten.

Zo ging het hier ook. Ik leerde dat ik het tegen veel meer mensen moest zeggen, veel vaker in de krant stukjes moest zetten. Omdat we toch een andere school waren, trok dat veel mensen aan. Zij waren nieuwsgierig en meer wilden weten. Toen zijn we met 14 kinderen begonnen, gewoon in een groepje. We moesten natuurlijk wel heel veel uitzoeken, ook bijvoorbeeld wat de overheid wil en hoe de regels zijn. We moesten vaak naar de gemeente en leren over de politiek. De onderwijsinspecteur kwam kijken en die vond het een hele goede school. Maar om de overheid en de politiek te overtuigen dat het een goede school was, zodat zij het zouden betalen. Dat was een hele klus. Dat duurde een aantal jaren, terwijl het onderwijs eigenlijk steeds heel goed was.”

Yaël is weer aan de beurt. **Zij wil weten op welke plek de school begonnen is**. Dorien moet even nadenken en gaat weer even terug in de tijd. Ze weet nog hoe blij ze werd toen ze eindelijk toestemming kregen van de gemeente om te starten in het gebouw aan de Oosterzijweg, naast het NTI NLP-instituut. Dat was een gebouw van de GGZ. Bij Donny komt meteen weer boven hoe fijn buitenspelen daar was. Hij vond dat, net als veel kinderen, die daar begonnen zijn, een heerlijke plek. Er was een enorm grasveld, waar de kinderen naar hartenlust konden spelen.

Dorien is blij met de huidige plek aan de Hogeweg. Een echte school, in een echt schoolgebouw, waar de school kan groeien. Een plek middenin het dorp, zodat kinderen makkelijk naar school toe kunnen lopen of fietsen.

Yente stelt de vraag van Feline: **“Vind je het zelf leuk om iets met kinderen te doen?”** Bij deze vraag vertelt Dorien wat meer over haar motivatie om zich zo sterk te maken voor een nieuwe school. Dat heeft vooral te maken met het moment dat Dorien zelf moeder werd. Toen realiseerde ze zich dat haar zoon ook naar school moest. Ze wilde dat dat een hele goede plek voor hem zou zijn. Toen begon eigenlijk de zoektocht voor haar. Heel toevallig kwam ze op dat moment ook in contact met iemand van Ieder-wijs. Ze voelde toen dat ze zich daar voor in wilde zetten. Dorien bedankt de kinderen voor deze mooie vraag. Het maakte haar weer bewust van de innerlijke passie die zij toen zo sterk voelde.

Janis is weer aan de beurt met een vraag: **“Zijn jullie zelf ook directeur geweest?”** “Nee, directeur ben ik niet geweest”, vertelt Dorien. “Dat was Els. Wel ben ik een jaar of vijf voorzitter geweest van het bestuur. Bouke (noot van de schrijver: de Boer, echtgenoot van Dorien) ook niet, hij was vooral geldschietter van het project. Hij heeft een aantal jaar lang veel betaald voor de school, omdat we beiden zo graag wilden dat het lukte. Het is een hele grote investering geweest voor ons, in energie, tijd en geld.”

Donny stelt een vraag, waar veel kinderen nieuwsgierig naar zijn: **“Waarom heet het Kleurenorkest het Kleurenorkest?”** Dorien krijgt direct kippenvel! Ze is nog steeds geweldig blij met de naam en goed passend voor de school. Ze gaat in gedachten weer terug in de tijd en vertelt hoe ze de naam bedacht heeft: “Ik ging ’s avonds naar buiten wandelen om te denken. Toen ze weer thuis kwam, had ze het Kleurenpalet bedacht. Maar, die naam was te statisch. De kleuren klopten wel, maar er miste iets. Eenmaal in bed lag ik te malen en ineens wist ik het: Het kleurenorkest! Ik zag het helemaal voor me! Allemaal orkestleden, verschillende kinderen, die er allemaal verschillend uitzagen, allemaal hun eigen instrument. Ze maakten muziek met elkaar. Heel veel samen, dan de kinderen vooraan, dan weer anderen. Harder en zachter. Daarvoor stond een dirigent, die het helpt begeleiden. Net als een leerkracht of een directeur.

Je kon prachtige dingen horen en zien. De harmonie, ik kon voelen hoe je met elkaar dingen doet. De klanken door je lijf. Een orkest vol met kleuren, horen, zien en voelen! Zo is het Kleurenorkest geboren!”

De volgende vraag, die Yaël namens een van de kinderen stelt, is: **“Hoe lang duurde het, voordat het echt een school werd?”** Dorien: “Ja, eigenlijk was het voor mij metéén een echte school. Maar ik denk dat de doorslag gaf dat de overheid en de politiek “JA!” zeiden tegen onze school. Net als bij alle andere scholen. De inspecteur vond het onderwijs meteen al goed en als er goed onderwijs gegeven wordt, is het eigenlijk ook meteen een school. En toen juf Els begon na een paar maanden. Dat was de dirigent van het orkest, een echte directeur, dat maakte het ook een echte school.”

Janis heeft een vraag van Kiyan: **“Wat vind je leuk aan de school?”** “Oh, dat is een hele interessante vraag. Wat kan ik daar nu op antwoorden? Zo ontzettend veel. Ik word gewoon zo blij als ik met de leerkrachten praat. Ik word blij van alle kleuren in de school. Ja, ik word blij van het feit dat de naam van de school, het Kleurenorkest, heel erg door jullie wordt geleefd en uitgestraald. Ik vind het hier echt een Kleurenorkest! Zo, dat is een mooie vraag.”

Dorien heeft een droge mond van al dat praten en krijgt van Donny nog een lekker kopje thee. De kinderen nemen zelf ook en pakken een lekker koekje. De sfeer is ontspannen en gezellig. Je kunt zien dat de kinderen ineens het hele verhaal leren kennen. Ze ontdekken de oorsprong van hun school en zien het grotere geheel.

Donny heeft een vraag van Dutch: **“Wat zou je allemaal nog op deze school willen hebben? Heb je nog meer ideeën voor de school?”** “Ik heb niet iets wat ik mis, maar ik heb wel nog een verlangen.”

Dorien wordt weer wat emotioneel. “Ik hoop dat wat er hier op school gebeurt, dat alles wat de leerkrachten hier leren, dat ze dat mogen blijven doen. En mijn wens is dat er geld wordt vrijgemaakt, zodat alle scholen in Nederland hun leerkrachten en directeuren dit kunnen laten leren. Dat er tijd en ruimte komt dat al die meesters en juffen zich mogen blijven ontwikkelen, want dan kun je nog meer leren en groeien! Meesters en juffen hebben een geweldig belangrijke taak, want wij vertrouwen al onze kinderen aan hun toe. Ik vind dat de politiek daar anders naar zou moeten kijken. Kijk, wat hier allemaal gebeurt: dat komt allemaal van binnenuit. Mag ik mezelf ontwikkelen, mag ik leren wie ik nog meer kan zijn? Mag ik gaan ontdekken?”

Jente vraagt of **Dorien de school samen met juf Els is gestart?** Dorien vertelt dat dat bijna zo is. “Juf Els kwam al snel en wist heel veel van het onderwijs af. Zij heeft alles in de school gedaan. We hebben ook heel veel contact gehad om te bespreken hoe we het wilden ontwikkelen. Dan stemden we steeds even af of we nog op de goede weg zaten.”

Yaël heeft nog een vraag van Kees: **“Hoe vonden jullie het dat er steeds meer kinderen kwamen?”** “Dan maakte elke keer mijn hart een huppeltje. Als ik dan iemand tegenkwam, die vertelde hoe blij hij was dat zijn kind bij ons op school zat, dan maakte mijn hart een sprongetje. En nu als ik in de gang al die foto’s zie! Van al die kinderen, honderdachtenvijftig! Dat is toch fantastisch!”

Janis heeft nog een vraag: **“Waarom wou je een NLP school oprichten?”** “Ik heb in het begin al verteld dat wij zelf lang geleden ook gingen leren over NLP. Daar is het mee begonnen. In ons instituut kwamen dan mensen en ook meesters en juffen. Zij zeiden dan dat alle kinderen op scholen ook NLP moesten leren. Dat alle meesters en juffen dit ook moesten leren en weten. Wij wilden graag dat de meesters en juffen het leerden, zodat zij het konden toepassen op school. Zo is het begonnen. Maar toen dacht ik nog niet aan het oprichten van een school. Dat kwam pas 10 jaar later.”

Dorien geniet van het interview. Ze maakt sprongen in de tijd en herbeleeft het avontuur dat ze toen was aangegaan. Ze voelt weer hoe het voelde en realiseert zich eens te meer hoe goed de keuze toen geweest is.

Donny heeft een van de laatste vragen. Jarno wil weten **waarom ze geen leraar zijn op deze school.** “Eigenlijk zijn Bouke en ik wel leraar, maar niet op deze school. Alle leerkrachten hebben een grote opleiding gevolgd. Wij geven wel les in het instituut. Vroeger wilde ik gym juf worden en verpleegkundige. Eigenlijk is dat wat ik wil voor iedereen. Dat je kunt zijn wie je wil zijn en worden wie je wil worden. Zonder dat mensen daar iets van vinden. Ik ben geen lerares op school geworden. Waarschijnlijk was dat niet mijn weg. Mijn weg was misschien wel een school oprichten, zodat andere mensen het onderwijs kunnen doen.”

Yaël vraagt zich af **hoe Jordi, de zoon van Bouke en Dorien, dit eigenlijk allemaal vindt.** Dorien is zichtbaar aangedaan en verrast door deze goede vraag. “Jordi wordt al zeventien. Hij is bijna 2 meter lang en eigenlijk maakt het hem allemaal niet uit. Hij ging gewoon naar school. Hij deed wat hij wilde doen en is heel standvastig. Inderdaad dacht ik toen dat hij de reden was dat ik de school oprichtte. Maar weet je, misschien zat er nog wel veel meer achter waarom ik het belangrijk vond dat kinderen anders onderwijs kregen. Omdat ik heel diep van binnen wel voelde dat ik heel veel gemist had vroeger. Ik was vaak anderen aan het helpen en dan kreeg ik op mijn donder en moest stil blijven zitten en recht vooruit kijken. Dan schrok ik daarvan en dacht ik ook dat ik niet goed genoeg was, dus misschien heb ik de school eigenlijk wel veel meer voor mezelf opgericht.”

Dat was de laatste vraag. De kinderen zijn moe, maar zeker ook voldaan. Zij vonden het ontzettend leuk om te doen. Want gaven zij aan: “Nu weten we veel meer over de school en hoe alles is begonnen.” Ook Dorien vond het prachtig om te doen. De hele oprichting was een prachtig reis, met veel mooie en ook minder mooie dingen. Het was mooi en bijzonder om te delen en te vertellen!

Vastgelegd en uitgewerkt door Evelien Groen, oktober 2017